

GALINA:

JAKOU BARVU MÁ TOUHA?

*Byla jsem člověk byla jsem skála
Byla jsem skála v člověku člověk ve skále
Byla jsem pták ve vzduchu prostor v ptáku
Byla jsem květ v mrazu řeka ve slunci
Rudý drahokam v rose...*

Paul Éluard

*Zachvěl se kmen pozdní noci
V jeho koruně se vzbudily tisíce kohoutů
Pozorně hledí do tmy; otáčejí hlavou sem a tam
Čekají...*

Emil Juliš

Živoucí a vášnivě hmotná Galinina malba čerpá svoji energii a tajné opodstatnění v tmavorudých rezervoárech utajených jeskyň touhy, osudem vepsané do geomorfních křivek modré uhelné krajiny severních Čech. Malíř je pokorný služebník a brousí diadém svého oka dlouhá léta, aby se naučil šeptat tvar věcí, jenž není z tohoto světa. Úkol prostý, leč na jeden lidský život k neunesení. Jak říká Paul Cézanne: „Umělci dělá radost, když může sdělovat ostatním své nadšení před veledílem přírody, protože věří, že zná její tajemství.“

Galina se svého malířského úkolu chopila v krajině severních Čech, jež se jí staly determinantou nikoliv obsahově tematickou, nýbrž v oblasti vyhrocené vnímavosti, tedy estetiky, a v oblasti vybroušeného vnitřního sluchu, tedy etiky. V hutném nánosů barvy Galininých obrazů se tak ozývají barevné kontrasty, jež korespondují s osudem rodné krajiny – jsou to kontrasty smrti, zrození, krve, dechu, zoufalství, pokory a neodbytné touhy překonat balast vnějšího okruhu světa a dobrat se světelných mýtických krajin stoicky ideálních tvarů. A jak známo, nejjistější cesta vede peklem vášně a mučivé obraznosti. Odtud cykly mýtických obrazů Fénix, Sisyfos, Medea či Ikarův pád. Jednotlivé osudové konstelace mýtických archetypů však Galině slouží vždy jako existenciální konkretizace vlastního života, jako tajný deník. V mýtických pádech, vzestupech a marném usilování tak vždy zachycuje zároveň i kousek našeho krvavého života vezdejšího.

Krajinná gestace a traktace obrazových plánů skutečně proniká veškerou Galininou tvorbou a ozývá se i v cyklu Portrétů osob blízkých a autorce drahých. Monumentální portréty lidské tváře se rozpadají ve fauvistické barevnosti, akcentující nepopisnou funkci malby jakožto svědčícího a usvědčujícího hmotného média myšlenky, v jednotlivé plány krajinných celků lidské fysis. Člověk je tak monumentalizován a vnímán sítím bezčasí – v dobrém i ve zlém. Toto bytostné propojení krajiny a člověka v propletení údělu a naděje řadí Galinu k nejlepší tradici české meditativní malby. Vnitřní konflikt krajiny, ve které žije, krajiny průmyslem zkoušených severních Čech, jako by zároveň zdůraznil až neevropský smysl pro tribální a extatickou barevnost některých kompozic. Hmotná barevnost tak proniká na povrch i kompozicemi lidských tors či ztemnělých městských krajin. To vše je u Galiny prokláté temným Erótem naší neodbytné tělesnosti. Radostné skandování těla v krajině mýtů naší vášnivě touhy tak triumfuje v malbě malířky, jež neúprosně kráčí stezkou prvotního úžasu nad věcmi, bez něhož není ani umění, ani života, natož svobody!

Petr Kurka, 15.8. 2004, Praha